

Geen tijd te verliezen

Eerste druk, september 2012
© 2012 Mapkos

ISBN: 978-90-484-2581-5
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

**GEEN
TIJD TE
VERLIEZEN**

MAPKOS

Opgedragen aan de beschermengel op mijn linkerschouder

En ook een beetje aan het reislustige meisje dat mij al decennia haar beste vriend noemt, Mammie

Inhoudsopgave

Proloog	9
Brief	10
Stationsplein	16
Broer	22
Barba Spiros	29
Virtuoos	35
Snor	43
Oogjes	48
Broederkus	54
Apostelen	60
<i>Drop-in</i>	71
Penopauze	77
<i>Just-in-case</i>	81
<i>Agladi</i>	87
Manolis	92
Verjaardag	96
Herstel	102
Kabouters	108
Plek onder de zon	115
Jippie	126
Watje	134
Een leeg huis	145
Kies Koos	154
<i>Look of Love</i>	156
Doorgaan	162
6 Jaar later	167
Geen tijd te verliezen	171
Epiloog	176

Proloog

Er zit een bepaalde luiheid in me. Luiheid om onnodige dingen te doen. Het is een van de redenen waarom ik nooit bewust lieg, omdat ik dan niet hoeft te onthouden tegen wie ik wat gezegd heb.

Nadeel is wel dat het soms moeilijk is om gebeurtenissen en de daarbij betrokkenen in de tijd te plaatsen.

Het verhaal dat ik met u wil delen is gelardeerd met mijn subjectieve waarneming en niet met een hoeveelheid aan namen.

Oh ja, die rare naam op het kaft.

Mijn naam is Marc. De Grieken zijn nog niet toe aan de 'c' en de 'r' schrijven ze als een 'p', vandaar Mapkos.

Met dank aan:

Anton, Ardi, Bert, Helen & Joop, Irene, Luc, Nicole, Peter, Ria, Riekje, Roelof en Welmoed.

Niet alleen om hun niets ontziende commentaar en hun behulpzame correcties, maar vooral voor hun bemoedigende woorden.

Brief

Juni 2001. Het contract is getekend. Over een week krijgen mijn huissleutels een nieuwe eigenaar. De meeste van mijn spullen vonden al de weg richting goede doelen en de rest wordt over 5 dagen verhuisd naar een hok bij mijn moeder in haar flat. Alles moet nog ingepakt worden en ik wil het huis, waar ik 16 jaar woonde, in nette staat overdragen.

De vakantie in Kreta lonkt en schulden dienen betaald. Eigenlijk was het een half jaar geleden al zo ver, maar een kortlopende lening van een vriend helpt me de winter door. 's Zomers brengen huizen meer geld op.

Tussen de reclamefolders een witte envelop. Het adres en de brief zijn getypt. De brief start met 'Hallo Marc', zoals je wel vaker bij 'persoonlijke' reclame ziet, en hij verdwijnt al bijna op de grote hoop.

Onderaan de brief staat een e-mailadres en in grote letters een sierlijk geschreven naam. Het Yvonne springt naar voren. Het is de naam van de jonge vrouw die, sinds mijn jeugd, nooit uit mijn gedachten was.

Midden in de troep heb ik het keidruk, ben keimoe en zie keihoog op tegen de fysieke verhuizing, maar nu laat ik alles vallen.

Yvonne schrijft dat ze ziek is geweest, dat ze altijd geweten heeft waar ik woonde en dat ze me graag weer eens zou willen zien. Ze benadrukt dat ze geen inbreuk wil plegen op mijn leven en dat ze er begrip voor zou hebben als ze niets van me zou horen.

Allerlei beelden van vroeger razen door mijn hoofd, terwijl ik haar gezicht voor me zie. Veel over onze gezamenlijke jeugd ben ik vergeten, maar naar dat gevoel, dat wij toen deelden, ben ik altijd blijven verlangen. Een vaak misbruikt woord voor wat wij waren is *soulmates*. Helemaal terug in de tijd met wat ik nu nog belangrijk vind schieten, als flarden, de herinneringen voorbij.

Het is 1971. Boudewijn de Groot is mijn held, Jaap Fischer heeft nog geen afstand gedaan van zijn prachtige liedjes, Armand vraagt of

hij te min is en Brainbox schalmt door de speakers. De PARA+, de WHITE HORSE, de RODE HAAN en de AOR met haar heerlijke ligstoelen liggen op de vaste route. Als één van de eersten met 'echt' lang haar loop ik door Eindhoven op blote voeten in een afgeknipte spijkerbroek en een bermudashirt. We eten *spacecake*, blowen en veranderen de wereld die we kennen.

Als ik, in die periode, naar het centrum loop kom ik langs het vroegere Diaconessen ziekenhuis. Het heet nu 'Dommelhof'. Een prachtig gebouw omringd door een ruim gazon en grachten. Het doet dienst als sterfhuis. De mensen die er verblijven hebben nog maximaal 2 jaar te leven. Mijn wuiven wordt altijd beantwoord.

Op een dag staat een jongeman op krukken tussen de oudjes op het buitenterras. Met mijn handen als toeter roep ik: 'Wat doe jij daar!' Het is eruit voordat ik het besef.

Met gebaren nodigt hij me binnen. Hij vertelt dat de zeldzame complicaties na zijn ongeluk alleen hier behandeld kunnen worden. Hij behoort niet tot de vaste doelgroep en zal nog een lang leven hebben.

In tegenstelling tot mijn verwachting heerst er een ontspannen sfeer in de recreatieruimte waar we zitten te praten. Cynisch grappen een paar oudjes over hun laatste amputatie, er wordt gelachen.

Mijn gesprekspartner vertelt dat er voor hen maar weinig bezoek komt en dat sommigen aan bed gekluisterd zijn. Die hebben zelfs niet de afleiding van de recreatiezaal.

Het geheel maakt veel indruk op me. Het laat me niet los. Een paar dagen later zeg ik bij de receptie dat ik op bezoek kom bij degene die het langst geen bezoek heeft gehad. Even een vreemde blik, maar ik krijg toch een kamernummer.

Urenlang luister ik naar verhalen over een ver verleden en moppen die ik niet begrijp. Ook het verdriet over hoe weinig tijd de kinderen en kleinkinderen hebben als ze sporadisch langkomen. 'Hier Pa een doos sigaren, goh is het alweer zo laat ...' Haast, haast en vooral ongemak bij deze bijna dode.

De bezoeken zijn een dankbare bezigheid. Ik leer veel en dat zal de rest van mijn leven voor een deel bepalen. Zo vlak voor de dood vallen ver-

schillen weg, men is gelaten en gemakkelijker in de omgang. Velen hebben spijt dat ze niet eerder op deze wijze met de medemens en hun leven zijn omgegaan.

De 3 zusjes, die ik uit deze *flowerpower* scene ken, nodigen me uit om met hen te gaan kamperen. Hun vader rijdt ons er naar toe en schrijft ons in, terwijl wij in de auto blijven zitten.

Als ik dagen later het terrein opkom volgt controle. De campingbeheerder is erg verrast als hij erachter komt dat op zijn camping drie meisjes en een jongen in 1 tent verblijven. Vader heeft mij, om discussies te voorkomen, als mevrouw ingeschreven!

Als ik terugkom van het ophalen van de was is er lawaai in de tent. Voorzichtig sluip ik naar de achterkant en ga zitten. Een venijnige discussie gaat gepaard met lichamelijk geweld, ik vermoed krabben en haren trekken. De zusjes ruziën om wie er naast mij mag slapen.

Ik neem dit alles ongeveer een kwartier in me op, sluip vervolgens weg om daarna luid stampend en fluitend mijn opwachting te maken. Poeslief staan de drie me op te wachten, alleen de kenner ziet de verwarde haardos en de veeg in de mascara. Ik heb iets geleerd.

De drie zusjes maken geen schijn van kans meer als ik via hen, eind zomer 1971, hun nicht Yvonne ontmoet ...

Yvonne is geboren uit ouders die beiden een Indonesische moeder en een Friese vader hebben. Uiterlijk is het Indonesische dominant. Een prachtige vrouw met mooie rondingen en de mooiste ogen en lippen die ik ooit mocht aanschouwen.

Zij was mijn eerste 'echte' vriendinnetje en we gingen regelmatig tot op de grens van het zorgen voor nakomelingen. Zij was nog niet toe aan een grensoverschrijding en bij haar respecteerde ik dat. Hoteldebotel maakte ze me, die lieve, kleine, rondborstige, pittige en enorm mooie meid. We deelden alle tijd, voor zover haar school dat toeliet.

Die beperking gold voor mij niet. Ik zat al op kamers en zag schoolgaan als een tijdsverspilling, die alleen diende om niet in aanvaring te komen met de leerplichtwet.

Het beeld van Yvonne in mijn kamer thuis, maar ook in de daarna door mij gehuurde kamer.

Yvonne die ook bij stilstand de motor van haar brommer laat lopen, omdat het zo lekker vibreert.

Haar gevoel van rebellie als ze op haar school als eerste de pijpen van haar spijkerbroek in haar laarzen stopt.

Yvonne's vader is een trots militair. Hij kwam met de Nederlanders mee terug na de politionele acties in, voormalig, Nederlands-Indië. Het verwondert de moeder van Yvonne dat hij met mij en mijn lange haren geen moeite heeft. We hebben regelmatig korte gesprekken en het aangeboden biertje toont dat hij me aardig vindt.

Oma is altijd aan het kokkerellen.

Het is noodzakelijk om met lege maag Yvonne's huis te betreden. Altijd komt ze uit de keuken met een schoteltje voedsel, dat ik moet proeven. Eerlijkheidshalve moet ik dan zeggen dat het erg lekker is, wat beloond wordt met een berg voedsel op een heel groot bord.

Oma klaagt over haar gewicht. Ze beweert dat ze bijna niets eet, maar ik heb haar nooit niet kauwend meegemaakt.

In de eerste klas van de HBS ben ik blijven zitten en kom daarna in de eerste brugklas van de Mammoetwet. Dus wederom het verplichte vak Frans. Mijn Franse leraar, de heer van Velzen, vertelt me dat hij in zijn 20-jarige loopbaan nog nooit iemand ontmoet heeft met zo weinig affiniteit voor de Franse taal. Hij zal mij niet laten zitten als ik beloof nooit meer voor het vak Frans te kiezen. Zeer ruimhartig liegt hij een 5 op mijn rapport.

Yvonne zit tegenover me op een stoel en ik hang op haar bed. Ze kent mijn zwakte en daagt me uit om een stukje uit 'La Fontaine' voor te lezen. De lachtranen in haar ogen doen me meer dan ik op dat moment besef.

Na die brugklas verwissel ik regelmatig van school en reis veel. Ruim 4 jaar later kom ik van Velzen in de stad tegen. Als ik hem in het Frans verhaal over mijn leven sinds onze laatste ontmoeting dan puilen zijn ogen uit. Na een lange stilte zegt hij dat hij zijn beste leerlingen, mijn vroegere klasgenoten, graag naar mijn niveau zou willen tillen. Zelfs nu komt het trotse gevoel weer terug.

De moeder van Yvonne is druk met man, oma, de 5 kinderen en de vele vriendjes die over de vloer komen.

Ze heeft, als ik me goed herinner, ook nog een baantje bij een bioscoop. Als ik haar in de stad tegenkom geloof ik mijn ogen niet. Met zonnebril en fel gekleurde kleding loopt ze door het centrum. Het korte rokje toont haar mooie benen.

Rond mijn twintigste ontmoette ik Yvonne nog een keer in de stad. We zoenen onwennig tegen de pui van de bibliotheek. De smaak is goed, maar ze is niet op haar gemak. Zij nodigt me uit in het mooie appartement dat zij en haar vriend delen. Het blijkt een sukkel, maar ik doe zo aardig als ik kan.

Een half jaar daarna zie ik haar, als passagier, in een zwarte BMW op een parkeerplaats. Haar naam roepend loop ik er op af. De bestuurder, het is niet de sukkel, geeft vol gas. Haar, een beetje angstige en verontschuldigende, blik is het laatste dat ik van haar zal zien.

Die blik en het feit dat Yvonne niet ingreep zijn voor mij het signaal dat ze enorm veranderd is. Mij blijft het beeld en het gevoel van toen wij 15 waren. Dat prachtige plaatje en dat zachte met die onvoorwaardelijke liefde, zijn nooit uit mijn gedachten geweest.

Het e-mailadres bevat zowel haar eigen naam als die van een ander. Internet en email kunnen me sinds mijn Philips-tijd niet bekoren en de computer is al ingepakt!

Beide namen komen niet vaak voor in het telefoonboek. Ik ken Yvonne's situatie niet. Gehuwd, gescheiden, weduwe? Het lijkt me beter om een mogelijk hondje zo veel als mogelijk te laten slapen, dus

begin ik met haar familienaam. Een keer in gesprek, volgende neemt niet op en dan contact! Haar broer neemt op.

Toen hij een klein manneke was moeten onze paden gekruist zijn, maar hij is uit mijn herinnering. Verstandig geeft hij haar adres niet aan een relatief vreemde. Na opname van mijn gegevens, belooft hij haar direct te bellen ...

Het wachten begint ... Heel spannend.

's Avonds nog niets gehoord.

Heeft hij gebeld?

Heeft hij zich bedacht?

Opnieuw bellen heeft geen zin.

De verhuizing eist alle aandacht en het leidt af van de gedachte aan een mogelijke ontmoeting met mijn 'oude' lief.